

Jo Claes

NIET VOOR MIETJES

HET GEVECHT MET DE ENGEL

'Jo Claes is echt een TOPauteur.'

– Hebban.nl

JO CLAES

**HET GEVECHT
MET DE ENGEL**

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

1.

Ze had hem gekust. Niet op zijn wang, maar op zijn mond. Het was de eerste keer in zijn leven dat een meisje hem op die manier had gekust en hoewel dat intussen al bijna een maand geleden was, ging er geen dag voorbij dat Matthias niet aan het moment terugdacht waarop Rani's lippen even de zijne hadden beroerd. Dat was gebeurd bij de voordeur van zijn huis nadat Dante en hij erin geslaagd waren om te bewijzen dat Rani niet achter de diefstal van enkele dure smartphones zat zoals de directeur van de school dacht.

Op dat ogenblik was Matthias nog maar pas verhuisd en hij herinnerde zich nog goed hoe moeilijk het was geweest om als nieuwe leerling vrienden te maken op een school waar je niemand kende. Dante was de eerste geweest die contact met hem had gezocht. Hij was een heel aparte jongen, klein en tenger gebouwd, maar ongelooflijk slim en een kei in wiskunde. Het probleem was dat hij werd gepest door twee bullebakken uit de klas. Matthias was voor hem opgekomen en sindsdien waren ze beste vrienden. Op die manier had hij ook Rani leren kennen, dat vreemde meisje met rood haar

dat altijd in het zwart gekleed liep, meestal in haar eentje op het schoolplein zat te lezen en zich met niets of niemand bemoeide.

Rani was nu eenmaal een buitenbeentje. Ze had het niet makkelijk thuis. Haar vader was vorig jaar weggegaan en haar moeder dronk meer dan goed voor haar was. Volgens Dante, die in dezelfde straat woonde, werd ze dan agressief en sloeg ze soms. Misschien was Rani daarom zo op zichzelf, al had dat ook te maken met haar van nature dwarse karakter. Dat nam niet weg dat Matthias haar heel leuk vond en al snel verliefd was geworden op haar.

Niet dat hij dat ooit tegen haar had gezegd. Dat durfde hij niet. Met Rani wist je nooit hoe ze zou reageren. Maar sinds hij, Dante en Rani de handen ineem hadden geslagen om uit te zoeken wie de dieven van de smartphones waren, gedroeg ze zich veel opener tegen hem en toen de zaak eenmaal was opgelost, had ze hem gekust. Heel even maar, dat wel. Maar Rani was er niet het meisje naar om zomaar iemand te kussen. Matthias was er daarom van overtuigd dat ze ook iets voor hem voelde en hij had zich voorgenomen om tegen haar te zeggen dat voor hem hetzelfde gold.

Tenminste, dat was hij van plan geweest, vast van plan zelfs, maar al snel was Rani weer teruggevallen in haar gebruikelijke, afstandelijke houding, waardoor Matthias begon te twijfelen. Misschien had Rani hem enkel gekust omdat ze hem dankbaar was voor zijn hulp. Misschien was ze helemaal niet verliefd op hem en zou hij zich onsterfelijk belachelijk maken als hij voor zijn ge-

voelens uitkwam. Hij wist het eenvoudigweg niet en dat maakte hem verschrikkelijk onzeker. Waarom waren meisjes zo moeilijk te begrijpen? Waarom lieten ze niet duidelijk merken wat er in hen omging? Hoewel... als hij eerlijk was, moest hij toegeven dat hij dat ook niet deed.

En zo waren er intussen enkele weken gepasseerd en was er nog niets veranderd. Rani was altijd wel vriendelijk tegen hem wanneer hij op het schoolplein bij haar ging staan, maar over de kus werd nooit meer gesproken. Ze hadden het over muziek of boeken, over de lessen en de leerkrachten, over huiswerk of toetsen... over alles, behalve over dát. Matthias wilde niets liever, maar hoe langer hij het uitstelde, hoe moeilijker het leek om nog over dat ene moment bij zijn voordeur te beginnen.

De enige die wist wat hij voor Rani voelde, was Dante. Matthias had hem verteld wat er was gebeurd in de hoop dat zijn vriend hem raad kon geven. Die kende Rani immers veel langer dan hij. Aan de andere kant had Dante geen enkele ervaring met meisjes en voor zover Matthias wist, was hij nog nooit verliefd geweest. Dante leek enkel geïnteresseerd in wiskunde en computers, maar dat veranderde op slag toen hun klas begin oktober twee nieuwe leerlingen kreeg: Linde en Soetkin Bakelants. Van de ene dag op de andere onderging Dante een complete gedaanteverwisseling. Dat wil zeggen: hij zag er natuurlijk nog steeds hetzelfde uit, maar voor de rest gedroeg hij zich heel anders: nerveus, onzeker, besluiteloos... kortom, verliefd.

Matthias had niet geweten dat een tweeling zo enorm kon verschillen, zowel qua uiterlijk als qua karakter. De twee meisjes waren ongeveer even groot, maar Linde was lichtblond en had blauwe ogen, terwijl Soetkins haar donkerder was en ze bruine ogen had. Dat kon, had mevrouw Degreef van biologie uitgelegd toen Linde en Soetkin voor het eerst in haar les zaten, omdat de zussen uit twee verschillende eitjes waren geboren. Een-eiige tweelingen leken heel sterk op elkaar, bij twee-eiige tweelingen was dat vaak niet zo en kon zelfs het geslacht verschillen.

Iets soortgelijks gold voor hun karakter, gevoelswereld en interesses. Bij een-eiige tweelingen bestonden op dat vlak veel overeenkomsten, bij twee-eiige tweelingen was daar soms geen sprake van en in het geval van Linde en Soetkin was dat ontegensprekelijk waar.

Linde, die vijf minuten vroeger geboren was dan haar zus, was rustig van aard, volgzaam, nauwgezet. Soetkin was luid, rebels en had zelden of nooit haar huiswerk op tijd klaar. In de klas deed Linde altijd mee en stak voortdurend haar hand op om de vragen van leerkrachten te beantwoorden, terwijl Soetkin absoluut niet oplette en nooit het antwoord wist wanneer haar een vraag werd gesteld. Linde las graag en kon prachtig tekenen, haar zus daarentegen had geen enkele interesse in boeken, maar ze was wel heel goed in sport, vooral in hardlopen, zoals was gebleken tijdens de eerste gymles toen ze iedereen in de klas, ook de jongens, had geklopt in de sprint.

Matthias had verwacht dat mevrouw Peeters, hun

klassenlerares, de twee meisjes een plaats naast elkaar zou geven, maar dat gebeurde niet omdat Linde en Soetkin daar uitdrukkelijk om hadden gevraagd. Waarom dat zo was, werd pas geleidelijk aan duidelijk toen iedereen kon zien dat de twee zussen tijdens pauzes niet met elkaar optrokken en in de kantine zelfs aan andere tafels gingen zitten. Dat kwam niet doordat ze constant ruzie hadden, had Linde eens aan Matthias uitgelegd. Nee, het had eerder te maken met het feit dat ze liever niet altijd en overal behandeld wilden worden als de helft van een tweeling. Ze wilden gewoon twee individuele meisjes zijn zoals alle andere meisjes op school en dat was ook de reden waarom ze zich met opzet verschillend kleedden en een rugzak hadden van een ander merk en in een andere kleur.

Na een paar weken had Matthias vastgesteld dat er wel wat meer aan de hand was dan wat Linde hem had verteld. Eigenlijk kwam het erop neer dat zij en Soetkin niet goed met elkaar konden opschieten en dat had te maken met het feit dat er een zekere rivaliteit tussen hen bestond. Van haar ouders kreeg Soetkin immers onophoudelijk het verwijt te horen dat Linde zo veel beter scoorde op taken en toetsen dan zij en dat maakte dat ze vaak jaloers was en als reactie haar zus kleinerde omdat die zo goed haar best deed op school, iets wat in haar ogen uitgesproken truttig was. Linde op haar beurt pikte dat niet en noemde Soetkin lui en slordig, waarop die haar dan weer uitlachte om haar slechte sportprestaties. Het gevolg was dat de twee zussen contact zochten met heel andere leerlingen.

Linde, die in de klas toevallig een plaats had gekregen naast Matthias, liet al snel merken dat ze hem een leuke jongen vond omdat hij ook veel las en vanaf het begin vriendelijk was geweest tegen haar. Dat kwam doordat Matthias zich nog goed herinnerde hoe moeilijk hij het een maand eerder had gehad toen hij nieuw was op school. Vrienden maken in een vreemde omgeving viel niet altijd mee, zeker nu het schooljaar al een maand bezig was en er zich in de klas vaste groepjes hadden gevormd. Om die reden had hij het op zich genomen om Linde een beetje wegwijs te maken op school en haar voor te stellen aan zijn eigen vrienden. Eerst aan Dante, met wie het meteen klikte, en vervolgens aan Rani, maar dat was geen succes geweest.

Achteraf bekeken had Matthias kunnen weten dat Rani geen interesse zou hebben om Linde beter te leren kennen. Net als Soetkin was ze een heel ander soort meisje en daar kwam nog eens bij dat Rani sowieso een eenling was die zich meestal afzijdig hield, zowel in de klas als op het schoolplein. Het was zelfs zo dat Matthias altijd de eerste stap moest zetten wanneer hij met Rani wilde praten, want zij nam nooit het initiatief. Ze praatte wel vlot mee als hij haar tijdens de pauze aansprak, maar daar bleef het bij. En na de lessen wachtte ze ook nooit op hem om samen naar huis te gaan, hoewel ze een eindje dezelfde richting uit moesten. Maar dat was nu net het probleem. Ondanks de kus van enkele weken eerder gaf Rani hem de indruk dat ze niet meer wilde dan gewoon vrienden zijn. Of had hij het verkeerd begrepen? Daar zou hij wel nooit achter komen als hij niet

eindelijk de moed opricht om over dat korte maar heerlijke moment bij zijn voordeur te beginnen.

Hoe dan ook, Rani was duidelijk niet van plan om Linde als een nieuwe vriendin te beschouwen. Misschien vond ze het al welletjes dat ze twee vrienden had in de klas: Dante en hij. Of er speelde iets anders, dat kon ook. Het was Matthias al een paar keer opgevallen dat Soetkin tijdens de pauze bij Rani op de bank ging zitten en tegen elke verwachting in scheen die daar geen probleem mee te hebben. Integendeel zelfs, van een afstand bekeken leken die twee goed met elkaar te kunnen opschieten. Hoe dat mogelijk was, begreep Matthias niet. Rani was er nu eenmaal niet in geïnteresseerd om veel vrienden te hebben en bovendien was ze iemand die graag en veel las, terwijl dat van Soetkin niet kon worden gezegd. Wat ze wel gemeen hadden, was dat ze zich allebei in het zwart kleedden, dat ze een rebels karakter hadden en dat Rani ook vaak haar taken te laat inleverde.

Was dat waarom het tussen hen klikte? Omdat ze bij elkaar dezelfde weerspannige karaktertrek herkenden die maakte dat ze zich niet zoals andere leerlingen gedroegen en daardoor uit de toon vielen? En wilde Rani daarom niets met Linde te maken hebben? Omdat ze Soetkin leuker vond en de twee zussen bijna nooit in elkaars gezelschap te zien waren?

Dante daarentegen had onmiddellijk partij gekozen voor Linde, wat niet verwonderlijk was aangezien ze goed bij elkaar pasten. Ze waren allebei ijverig en eerder rustig van aard. Toen Matthias Dante leerde kennen,

zat die tijdens de pauze meestal in zijn eentje op zijn iPad te werken, maar sinds hij Linde had ontmoet, was hij niet meer bij haar weg te slaan. Matthias begreep dat Dante verliefd was. Die ontkende natuurlijk in alle talen.

‘Hoe kom je op zo’n belachelijk idee,’ had hij gezegd toen Matthias zijn vermoeden uitsprak.

‘Omdat je telkens een kleur krijgt wanneer Linde in de buurt is.’

‘Dat is niet waar.’

‘En omdat je nauwelijks iets zegt wanneer zij erbij is, terwijl je anders geen seconde je mond houdt.’

‘Ook dat klopt niet.’

‘En als we samen in de kantine zitten te eten, krijg je geen hap door je keel.’

‘Dat is omdat ik tegenwoordig vaak geen honger heb.’

Matthias glimlachte. Waarom ontkenden mensen altijd dat ze verliefd waren? Of was Dante zich niet van zijn gevoelens bewust? Hij besloot het op een andere manier te proberen.

‘Vind je Linde mooi?’ vroeg hij en hij voegde er meteen aan toe: ‘Eerlijk antwoorden!’

‘Natuurlijk vind ik haar mooi. Wie niet?’

‘Zoek je op het schoolplein altijd met je ogen waar ze is?’

Stilte.

‘Dante?’

‘Eh... ja.’

‘En als je haar gevonden hebt, kan je het dan niet laten om naar haar toe te gaan?’

Er volgde een lange zucht.

‘Antwoord op de vraag, Dante.’

‘Jawel, maar...’

‘En als je bij haar bent, voel je je dan tegelijk gelukkig en ongelukkig omdat je niet weet wat te zeggen of te doen?’

Er kwam even geen reactie. Toen: ‘O... verdomme,’ vloekte Dante.

‘Juist.’ Matthias knikte. ‘Ik ben blij dat je het eindelijk doorhebt.’

Dante kreeg een hondsongelukkige blik in zijn ogen. Nu hij voor zichzelf had toegegeven dat hij verliefd was, werd het probleem acuut.

‘Wat moet ik doen?’

‘Simpel, zeg tegen Linde wat je voelt.’

‘Zoals jij tegen Rani, bedoel je?’ smaalde Dante.

Matthias moest toegeven dat hij een punt had. Zo simpel was het inderdaad niet.

‘Laat dan merken dat je haar leuk vindt.’

‘Hoe?’

‘Geef haar een complimentje over haar kleren. Zeg iets liefs tegen haar. Stel voor om samen iets te doen.’

‘Wat? Huiswerk maken?’

Zo’n idioot voorstel kon alleen van iemand als Dante komen. Het illustreerde nog maar eens dat dit voor hem een volkomen nieuwe situatie was.

‘Dat is niet wat ik bedoelde. Hoewel...’ Matthias kreeg ineens een idee. ‘Dinsdag gaan we met de klas naar de Rembrandttentoonstelling in het Stedelijk Museum. Je weet dat we per twee een schilderij moeten

zoeken dat ons aanspreekt en dat we daarover een werkstuk moeten maken. Zorg ervoor dat jij en Linde hetzelfde schilderij kiezen. Op die manier moeten jullie minstens een paar keer na school samenkomen om aan de opdracht te werken.’

Dante kreeg een denkrimpel tussen zijn wenkbrauwen. Het idee leek hem wel te bevallen, maar zijn volgende vraag bewees dat hij twijfelde over de haalbaarheid ervan.

‘Wie zegt dat Linde hetzelfde schilderij mooi vindt als ik?’

Matthias schudde zijn hoofd over zo veel naïviteit.

‘Je moet omgekeerd denken, Dante. Jij moet het schilderij mooi vinden dat zij mooi vindt.’

‘Zelfs als dat niet zo is? Zelfs als ik het een onding vind?’

Matthias grijnsde. ‘Tja...’ zei hij. ‘Als je verliefd bent, moet je daar iets voor overhebben.’

2.

De laatste maandag van oktober kwam hun klassenle-
rares met een brede smile op haar gezicht het lokaal
binnen en dat was zo uitzonderlijk dat de hele klas on-
middellijk zweeg en zich verbaasd afvroeg wat er aan de
hand was. Mevrouw Peeters, dat wist iedereen, had last
van een ochtendhumeur en tijdens haar eerste lesuur
kon iedereen dat altijd duidelijk aan haar merken. Ze
was ongeduldiger dan anders, maakte geen grapjes en
werd sneller boos wanneer iemand zat te praten of niet
oplette.

Deze keer niets van dat alles. Ze wenste de klas op-
gewekt goedemorgen en stevende met energieke pas op
het bureau af. Daarna volgde het gebruikelijke ritueel:
ze legde haar sleutelbos op het tafelblad, zette haar
schooltas op de stoel en haalde er haar boek uit. Nor-
maliter begon ze dan meteen met de les, maar nu legde
ze het handboek naast de sleutelbos, liep terug naar het
midden van het lokaal en zei, nog altijd met die onge-
wone glimlach op haar gezicht: 'Ik heb geweldig
nieuws.'

Vervolgens zweeg ze, waarschijnlijk om de spanning

op te voeren. En dat lukte. In de klas kon je een speld horen vallen. Ook Matthias vroeg zich af welk geweldig nieuws ze had. Naast hem vroeg Linde fluisterend of hij wist waarover het ging, maar hij schudde ontkenkend zijn hoofd en keek mevrouw Peeters afwachting aan.

‘Het heeft te maken met het schoolfeest.’

Als dat als hint was bedoeld, miste het zijn effect. Iedereen wist al een tijdje dat de school dit jaar vijftig jaar bestond en dat dat volgende week vrijdag uitvoerig zou worden gevierd. Het was de laatste dag voor de herfstvakantie en de afgelopen weken waren er allerlei activiteiten georganiseerd rond het jubileum. Zo was er een teken- en fotowedstrijd uitgeschreven, een wiskundeolympiade en een kortverhalenwedstrijd. Daarnaast zou er een toneelstuk worden opgevoerd waarvoor iedereen zich mocht aanmelden en werden er audities gehouden voor muziekbands om uit te maken welk groepje mocht optreden tijdens het avondfeest waarmee de dag werd afgesloten en waarvoor zowel de leerlingen als hun ouders waren uitgenodigd.

Een maand geleden hadden alle eerste- en tweedejaars zich in de kantine moeten verzamelen voor een toespraak van de directeur. Bij die gelegenheid had meneer Paepen het programma van het feest toegelicht. Hij was een grote, struise man met een kaal hoofd die de reputatie had heel streng te zijn. Dat had Matthias trouwens ondervonden toen er op school enkele smartphones waren gestolen en de directeur Rani ervan verdacht de dader te zijn. Later had de man ingezien dat

hij zich had vergist, maar verontschuldigen waren er nooit gekomen. Nou ja, dat was verleden tijd, al bleef er zowel bij Rani als bij Matthias een wrange nasmaak achter over de manier waarop de directeur de situatie toen had aangepakt.

Tijdens de toespraak schetste meneer Paepen het belang van het feest. Vijftig jaar was behoorlijk lang en daarom zou het jubileum met de gepaste luister worden gevierd. Hij somde de activiteiten op die het feestcomité had bedacht en hij sprak de wens uit dat zo veel mogelijk leerlingen aan een of andere wedstrijd zouden deelnemen, want het moest een feest worden voor iedereen: leerkrachten, leerlingen en ouders.

Voor de gelegenheid zou de grote studiezaal volledig worden ontruimd. Tegen de muren kwamen panelen waarop de ingezonden tekeningen en foto's werden tentoongesteld. Na de lunch zou de winnaar van de verhalenwedstrijd zijn verhaal voorlezen en werden de laureaten van de verschillende wedstrijden gelauwerd. Daarna mocht iedereen naar de toneelvoorstelling kijken en 's avonds was er een groot feest. Maar voor dat begon, zouden eerst de drie mooiste foto's en tekeningen worden geveild. Alle ouders mochten meebieden en hopelijk zou de opbrengst groot zijn, want het geld was bestemd voor het schooltje in Tanzania dat al jarenlang financieel werd gesteund door de eerste- en tweedejaars.

Na de toespraak van de directeur gonsde het op het schoolplein van de reacties. Matthias had de capuchon van zijn hoody weer over zijn hoofd getrokken en stond

met Dante en Rani bij een van de kastanjabomen in de buurt van de fietsenstalling. Dante zei dat hij van plan was om mee te doen aan de wiskundeolympiade. Matthias vroeg aan Rani of ze zich ook voor iets wilde inschrijven.

‘Nee.’

‘Waarom niet?’

In plaats van te antwoorden draaide Rani de vraag om. ‘En jij? Waar ga jij aan meedoen?’

‘Ik kan jammer genoeg niet tekenen,’ zei Matthias. ‘En voor verhalen schrijven of foto’s maken heb ik ook geen talent.’

‘Je kan je opgeven voor het toneel,’ opperde Dante.

‘Ik? Heb je mij al eens zien acteren? Nee, dat wordt een ramp.’ Matthias wendde zich opnieuw tot Rani. ‘Waarom doe je niet mee aan de tekenwedstrijd? Je maakt prachtige tekeningen.’

‘Pff... geen zin.’

‘Kom nou, Rani. Behalve Dante en ik weet niemand hoe mooi je kan tekenen. Dat is toch doodzonde.’

Rani zei niets. Dante schoot Matthias te hulp. ‘Zou het niet fantastisch zijn als ik de wiskundeolympiade win en jij de tekenwedstrijd? Zie je het gezicht van de directeur al voor je? Nog maar een week geleden heeft hij ons alle drie uitgekafferd. Dit is een prachtige kans om te bewijzen dat hij ons volledig verkeerd heeft ingeschat.’

Voor het eerst zag Matthias Rani twijfelen. Ze was nog altijd woedend op de directeur en het beeld dat Dante schetste, stond haar wel aan. Matthias deed er nog een schepje bovenop.

‘Als jij je inschrijft voor de tekenwedstrijd,’ beloofde hij, ‘word ik lid van het feestcomité. Dan doen we alle drie aan iets mee en bewijzen we dat de directeur ongelijk had.’

Rani haalde nukkig haar schouders op. Toen Matthias en Dante haar verwachtingsvol bleven aankijken, zei ze ten slotte: ‘Ik zal erover nadenken.’

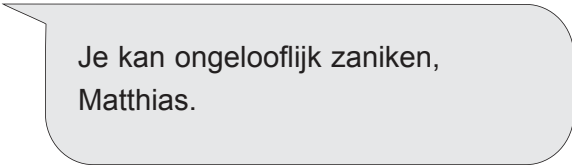
‘Cool!’ juichte Dante.

‘Je zal zien dat je wint,’ zei Matthias.

‘Erover nadenken wil nog niet zeggen dat ik het doe,’ waarschuwde Rani.

Daar was het die dag bij gebleven. Na het weekend kwamen Linde en Soetkin Bakelants in de klas. Matthias had Linde verteld over de activiteiten die ter gelegenheid van het schoolfeest werden georganiseerd en Linde had gezegd dat ze misschien aan de tekenwedstrijd zou deelnemen omdat iedereen altijd tegen haar zei dat ze heel mooi kon tekenen. Matthias vond het een goed idee. Op die manier zou ze er op school sneller bij horen.

Tijdens het weekend had hij ook een paar appjes naar Rani gestuurd met de vraag of ze al een beslissing had genomen. Op de eerste drie had ze niet gereageerd. Op het vierde had ze geantwoord:

Je kan ongelooflijk zaniken,
Matthias.

Na nog eens twee berichtjes kreeg hij als reactie:

Oké, ik doe mee. Alleen maar om van je gezeur af te zijn.

Matthias glimlachte toen hij het appje las. Zijn vader had gelijk: de aanhouder wint.

Intussen stond mevrouw Peeters nog altijd glunderend voor de klas. Ze verplaatste haar gewicht van haar hie-len naar haar tenen en terug, iets wat ze altijd deed wanneer ze op een antwoord van een leerling wachtte. Ze had er haar bijnaam ‘Schommelpaardje’ aan te dan-ken.

‘Niemand een idee welk nieuws ik heb?’ vroeg ze.

Ilse stak haar hand op. Matthias wist dat zij en haar vriendin Nele hadden meegedaan aan de fotowedstrijd. Hij had de twee meisjes beter leren kennen toen Dante, Rani en hij hadden uitgezocht wie de dief was van de dure smartphones. Ilse was een van de slachtoffers ge-weest.

‘Heeft iemand van onze klas iets gewonnen?’ raadde ze.

‘Fout.’

Er ging een zucht van teleurstelling door de groep. Matthias keek over zijn schouder naar Rani, die in haar eentje aan een tafeltje op de laatste rij zat. Ze keek als een sfinx, maar dat was niets nieuws. Rani liet nooit blij-ken wat er in haar omging.

‘Niet íemand van onze klas heeft iets gewonnen,’ zei

mevrouw Peeters en haar stem zwol van trots. ‘Twéé mensen van onze klas hebben iets gewonnen.’

Even bleef het stil, toen barstte het gejuich los. ‘Wie?’ werd er hier en daar geroepen. ‘Wie?’

Mevrouw Peeters maakte kalmerende bewegingen met haar handen en wachtte tot het weer rustig was. Toen zei ze: ‘De winnaar van de wiskundeolympiade is niemand minder dan...’ Haar blik verschoof naar het tafeltje bij de deur. ‘Dante!!!’

Ze begon te applaudisseren en de hele klas deed enthousiast mee. Matthias stak twee vingers in zijn mond en floot zo hard hij kon. Hij zag dat Dante vuurrood werd en niet wist waar hij moest kijken. Twee weken geleden, toen hij samen met een dertigtal andere leerlingen de wiskundetest had afgelegd, had Matthias hem ’s avonds gebeld en gevraagd of het moeilijk was geweest. Het enige wat Dante had gezegd, was: ‘Een fluitje van een cent.’

Zodra het gejoel was afgenomen, vroeg Ilse wie er nog iets had gewonnen. Waarschijnlijk hoopte ze dat het om haar ging of om Nele.

‘Iemand van onze klas heeft de tekenwedstrijd gewonnen,’ antwoordde mevrouw Peeters. ‘En weten jullie wie?’

Matthias kon zich niet inhouden. ‘Rani!’ riep hij.

Mevrouw Peeters keek zijn richting uit. ‘Nee, Matthias. De winnaar, al moet ik zeggen: de winnares, is Linde.’

De hele klas begon opnieuw te klappen. Matthias was een ogenblik de kluts kwijt. Hij was blij voor Linde en

hij applaudisseerde gedachteloos mee, maar tegelijkertijd keek hij naar Rani. Van haar gezicht was geen enkele emotie af te lezen, al was dat waarschijnlijk niet meer dan een pose en was ze heel ontgoocheld.

‘Maar...’ riep mevrouw Peeters over het lawaai heen. ‘Rani is als tweede geëindigd. Proficiat, Rani.’

Iedereen in de klas draaide zich om. Matthias zag hoe Rani een lachje forceerde. Het ging haar niet al te best af. Hij voelde zich schuldig. Rani was iemand die zelden of nooit aan iets meedeed en nu hij haar had overgehaald om dat toch te doen, gebeurde dit.

‘Dat wil dus zeggen,’ vervolgde mevrouw Peeters, ‘dat onze klas drie laureaten heeft. Daarmee scoren we het beste van alle eerste- en tweedejaars.’

Opnieuw geroep, getier, gefluit. Mevrouw Peeters stak lachend haar handen op om de klas tot bedaren te brengen. ‘Om die reden,’ zei ze, ‘is onze klas uitgekozen om de feestzaal te versieren. Dat is een hele eer, jongens.’

‘Hoera!’ riep iemand spottend. ‘Met stoelen en tafels sleuren.’

Voor het eerst die ochtend verdween de glimlach op het gezicht van hun klassenlerares. Ze liet haar ogen over de groep gaan om te zien wie dat had gezegd, maar gaf al snel haar poging op.

‘Er komt inderdaad aardig wat werk bij kijken,’ zei ze. ‘Maar dat gebeurt allemaal onder schooltijd. Dat betekent dat jullie op die momenten geen les hebben.’

De mededeling werd met gejuich onthaald.

‘Wanneer is dat?’ vroeg Nele. ‘Op donderdag?’

‘Niet alleen dan,’ antwoordde mevrouw Peeters. ‘De

studiezaal wordt tijdens het laatste lesuur van dinsdag ontruimd. Donderdag bouwen we de tentoonstelling op en brengen we de versieringen aan.'

'Weet u ook welk bandje 's avonds mag optreden?' vroeg Soetkin.

'Ja, maar dat vertel ik niet.'

Het lokaal vulde zich met kreten van protest.

'Nee, jongens,' zei mevrouw Peeters beslist. 'Er is afgesproken dat dat een verrassing blijft. En nu beginnen we met de les, maar eerst moeten we nog een paar afspraken maken in verband met de Rembrandttentoonstelling van morgen.'

Toen Matthias tijdens de pauze terugkwam van het toilet, zag hij Dante en Linde op een van de banken zitten bij de kastanjabomen. Hij liep naar hen toe en feliciteerde zijn vriend met zijn overwinning.

'Zo moeilijk was het echt niet,' mompelde Dante. Hij keek nog altijd een beetje gegeneerd, waarschijnlijk omdat hij het niet gewend was om zo veel aandacht te krijgen.

'Dat zegt hij al de hele tijd,' verzuchtte Linde. 'Je bent veel te bescheiden, Dante. Het is ongelooflijk knap dat je hebt gewonnen.'

Dante werd nog roder dan in de klas en frunnikte aan de knopen van zijn jas. Matthias keek om zich heen.

'Heeft iemand Rani gezien?'

'Ze stond daarstraks met mijn zus bij de drankautomaten,' zei Linde.

'Heb jij haar al gesproken?' vroeg hij aan Dante.

‘Nee.’

‘Ik ben bang dat ze heel teleurgesteld is.’

‘Dat zit er dik in,’ zei Dante instemmend.

‘Waarom?’ vroeg Linde. ‘Omdat ze tweede is geworden?’

Matthias vond het beter om daar niet op te antwoorden.

‘Ik ga even met haar praten.’

‘Zal ik meegaan?’ stelde Dante voor.

Matthias twijfelde. Hij wilde het gezellige onderonsje niet verstoren nu Dante eindelijk de moed had opgebracht om alleen met Linde op een bank te gaan zitten. Voor zover hij wist, was dat de eerste keer.

‘Hoeft niet. Ik ben degene die erop aangedrongen heeft dat ze aan de tekenwedstrijd zou meedoen.’

Matthias draaide zich om en liep het gebouw in. Zoals Linde had gezegd, trof hij Rani en Soetkin bij de drankautomaten aan. Ze waren druk in gesprek, maar zwegen abrupt toen hij bij hen ging staan.

‘Jammer dat je niet gewonnen hebt,’ zei hij.

Rani vermeed zijn blik. Soetkin daarentegen keek hem recht in het gezicht. Vergiste hij zich of lag er iets vijandigs in die donkere ogen van haar?

‘Maar de tweede prijs is ook niet niks,’ probeerde hij opnieuw. ‘Naar het schijnt zijn er meer dan tachtig tekeningen ingestuurd.’

Rani reageerde nog altijd niet. En Soetkin, die bleef hem maar aanstaren. Hij voelde zich ongemakkelijk onder haar blik.

‘Je bent toch niet boos omdat ik –’

‘Waarom draag jij altijd een hoody?’ onderbrak Soetkin hem ineens. Het klonk uitdagend, neerbuigend zelfs, alsof ze hem uitlachte.

Matthias besloot haar te negeren.

‘De mensen van het feestcomité hebben afgesproken dat de drie mooiste tekeningen worden ingelijst,’ zei hij tegen Rani. ‘De jouwe dus ook. Dat is toch –’

‘Hé, ben ik lucht?’ riep Soetkin dwars door zijn zin heen. ‘Waarom antwoord je niet op mijn vraag?’

Deze keer kon Matthias zich niet langer inhouden. Wat had hij die Soetkin misdaan dat ze zo op hem afgaf?

‘Omdat het jou geen barst aangaat wat ik draag,’ snauwde hij.

Soetkins reactie kwam onmiddellijk. ‘Oei, bijt mijn neus niet af.’ Ze wees naar zijn schoenen. ‘Welke maat heb jij? Met zulke lange tenen?’

Matthias wilde reageren, maar kreeg de kans niet.

‘Hou op, jullie,’ zei Rani verveeld. Ze nam Soetkin bij de bovenarm en trok haar mee. In het voorbijgaan zei ze tegen Matthias: ‘Je zal wel blij zijn dat je vriendinnetje gewonnen heeft.’

Zijn vriendinnetje? Matthias staarde de twee meisjes verbijsterd na. Waar kwam dat ineens vandaan?

‘Wat bedoel je daarmee?’ riep hij zodra hij van de eerste schok was gekomen.

Rani antwoordde niet. Soetkin daarentegen wel. Zonder haar pas te vertragen keek ze over haar schouder. ‘Ze bedoelt mijn zus, sufferd.’

Verbijsterd bleef Matthias achter bij de drankautomaten. Hij had geen flauw idee wat er zonet was gebeurd.